

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΣΓΟΜΠΟΙ

ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Στόν ύπνο του, τούς είδεν ὁ Σεβασμῶτατος !
 Μεγάλους, κραταιωμένους, γευστικούς...
 *Όλοι εἰς τὴν Ζάκυνθο τὴν ἔξερνε αὐτὴν τὴν ἱστορία. Εἶναι χρόνια ἀπὸ τότε. Χρόνια πολλά, πάρα πολλά, πολλά πράγματα ἀλλάξαν ἀπὸ τότε, μὰ οἱ Σεβασμῶτατοι, μού φαίνεται, πῶς μείνανε οἱ ἴδιοι.

Προπαρσκευαζόμενοι γιὰ τὸν ὑπέργειον Παράδεισον, γεύονται μέχρι κόρου τὸν ἐπίγειον, προνομίους εὐφραϊνόμενοι καὶ ἀπολαύοντες τὴν χώραν ταύτην τῶν πόνων καὶ διαρῶν.

Καλοφαιάδες πρῶτα! Λοιούλουι πρῶταίος! Κοιλιόδουλοι πέρτατοι!
 *Γιας κάθε κανὼν νὰ ἔχη καὶ τὰς ἐξαίρεσεις του, εἰς καμίαν ὁμοίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐξαίρεσεις δὲν ὑπάγεται ὁ περὶ οὐ λόγος *Άγιος ἕνας εὐτραφέστατος πρῶην ποιμανάρχης τῆς Ζακύνθου!...

Εἴπαμε διὰ πόσα, πολλά χρόνια ἀπὸ τότε !
 Πάρα πολὺ πολλὰ!... *Όλοι οἱ Ζακυνθῖνοι τὸ ἔξερν.

*Άγαπούσε πολὺ τὸ καλὸ φαί. Τὶ νὰ κέρη! Καὶ πολὺ ἐγαγγαλισθὴ ὁ στόμαχος του, ὅταν ἕνας παπᾶς ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ἔλθων στὴ Ζάκυνθο, δι' ὑποθέσεις του, μὲ συστατικὴν ἐπιστολήν, ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμῶτατου Κερκύρας, τοῦ ἔλεγεν εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἐκίλευσε, γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὸν ἐν Κερκύρα συνάδελφόν του :

— Ἐχομε ἐμεῖς στοὺς Κορρούς, ἕνα εἶδος ἀγγυνάρες Ἴταλικές, αἱ ὁποῖαι ὀνομαζοῦνται «σγόμποι», ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ποὺ ἔχουν, ποὺ εἶναι καὶ ἀριστοτέγγημα, Σεβασμῶτατε. Ἄληθινή ἀμφοροσία!...

Αὐτὸ τὸ εἶδος δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ ὁ Σεβασμῶτατος θέλησε νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

*Έγραψε λοιπὸν εἰς τὸν Ἅγιον Κερκύρας, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ προστατευόμενός του παπᾶς εὖτυχε κάθε ὑποστηρίξεως, προσέθηκε μὲ τρόπο εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του, τὴν θερμὴν παράκλησιν «ὅπως τοῦ σταίη λίγους σγόμποις».

*Ἄν καὶ ἀπόρησεν ὁ Κερκυραίος ποιμανάρχης διὰ τὴν παράδοξον παράκλησιν τοῦ συναδέλφου του, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ παράκλησις ἦταν ἐνθερμος, τὴν ἐξέτελεσεν ἀσχολιάστως.

Προσκάλεσεν ἀμέσως, τὸ λοιπὸν τὸν διάκονο του καὶ τοῦ παρήγγειλε, ὅπως τοῦ φέροι, ἐντός τῆς ἡμέρας, ὅλους τοὺς «σγόμποις» τῆς πόλεως καὶ εἰ δυνατόν καὶ τῆς περιφερείας.

Πράγματι λοιπὸν, ὡς τὸ βράδυ, καμιά δεκαριά «σγόμποι», δηλαδὴ... καμπούρηδες (ὅπως λένε τοὺς καμπούρηδες στὴν Κέρκυρα) μαζεύτηκαν εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ Σεβασμῶτατου.

— Νὰ εἰστέ ἐτοιμοὶ αὐτοί, νὰ φύγετε γιὰ τὴν Ζάκυνθο, εἶπεν ὁ Δεσπότης εὐλογῶν τὰς εὐσεβεῖς καμπούρας, τῶν προσκλινόντων

*Ἀνέβασε εἰς τὸν διάκονο νὰ εὖσῃ ὅλους τοὺς καμπούρηδες.

- Γιατί, σεβασμῶτατε ;
- Θὰ σὰς σταίω εἰς τὸν Σεβασμῶτατον Ζακύνθου.
- Καὶ τί μὰς θέλει, Σεβασμῶτατε; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτησῆμάποιος.
- *Ο Δεσπότης δὲν τὸ εἶσερε κ' αὐτὸς τί θὰ τοὺς ἔκαμνε, ἐνόμισεν ὅμως διὰ θὰ ἠδύνατο γιὰ νὰ τὸ συμπεράνῃ :
- Μὰ ποὺ φαίνεται πῶς θέλει, γιὰ νὰ σὰς γιὰτρέψῃ !
- Θὰ μὰς σιδηρώσῃ τίς καμπούρες, πὰ νὰ πῆ, ἐοκέφθησαν!...

 *Όταν οἱ καμπούρηδες ἐφθάσαν στὴν Ζάκυνθο, ἔσπευσαν ἀμέ-

σως εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθη, κατὰ τύχην εὐρεθείς στὴν εἴσοδο, ὁ μάγειρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

- Πῶς ἐδῶ ; τί θέλετε ;
- Μὰς ἔστειλεν ὁ Ἅγιος Κερκύρας.
- Καὶ γιὰτί ;
- Τὸν παρακάλεσε θερμῶς ἡ Α. Σεβασμῶτης ὁ Ἅγιος Ζακύνθου.

*Ο μάγειρος ἐξεπλάγη, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔργον τῶν μαγείρων νὰ ἔξερνευοῦν τὰς βουλὰς τῶν ἀρχιεπισκόπων!... Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀγίότητά του.

— Σεβασμῶτατε, ὁ Ἅγιος Κερκύρας ἔστειλε τοὺς!...

— Ναί, ἔξερν, βάλε τοὺς στὸ φρέσκο καὶ ἔῤε τοὺς ὀλίγο νερὸ νὰ εἶναι ὁρροεροί.

*Ο μάγειρος — ὅπως κάθε καθὼς πρέπει μάγειρος κάθε Σεβασμίου — πάντοτε πειθίσιος, ἀδήγησε τοὺς καμπούρηδες εἰς τὴν αὐλήν ἔκει ἦτο ἀρεκτὴ ὁροσιά. Ἐπειτα ἀνέβηκεν ἔω; τὴν κουζίνα, ἐγέμισεν ἕνα κατάνι νερὸ, καὶ τὸ ἀδειασε ἀπάνω στὰ κεφάλια, τῶν καμπούρηδων, ποὺ καθόντουσαν κάτω στὴν αὐλή, στὰ ὑπὸ τὰ παράθυρα πεζούλια.

Τρομάξαν οἱ καμπούρηδες καὶ μερικοὶ ἀρχίσανε νὰ διαμαρτύρωνται στὸ μάγειρο.

— Ἀδὴ εἶνε ἡ παραγγελία τοῦ Δεσπότη, τοὺς εἶπεν ἐκεῖνος δικαιολογούμενος.

- *Ἐκείνοι τὰ ἔχασαν :
- Ἡ παραγγελία τοῦ Δεσπότη !
- Θὰ εἶνε ἡ θεραπεία, ποὺ θὰ μὰς κάνει, εἶπεν ἕνας ! Κατὰ-λαβες πὰ νὰ κῆ ;
- Μὰ πῶς ! Ἐτοι χωρὶς νὰ μὰς τὸ πῆ ! Τί εἶνε αὐτά !
- Νὰ μὰς πᾶς ἀμέσως στὸ Δεσπότη ! Ντελέγκου στὸ Δεσπότη.
- Τ' ἀκούς ! Πήγαινε μὰς τώρα στὸ Δεσπότη!... Σούμπετο !

Τοὺς εἶδε καὶ στόν ὕπνο του ὁ Σεβασμῶτατος !

Μεγάλους, κραταιωμένους, γευστικούς !

Νὰ σιγοβράζουνη σὲ χαμηλὴ φωτιά, μὲ βούτυρο ἀρεκτὸ καὶ πατημένους λίγος στὸ ἄλατι ! Θὰ εἶνε ἀμφοροσί τ. Καλὰ τοῦ εἰ τεν ὁ παπᾶς!... Ἄφοῦ ἡ κοινὴ ἀγγυνάρες εἶνε νόστιμες, φαντάσουσαι οἱ «σγόμποι»! θὰ εἶνε!... Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, μετουσιωμένη μέσα σ' ἀγγυνάρες !

*Ἐτοιμαζόμενα νὰ φωνάξῃ τὸν μάγειρον, νὰ τοῦ ἔχη κ' ἕνα μπουκάλι, ἀπὸ τὸ περὶ διαλεχτὸ κρασί, σὺν θὰ τοῦ παρετίθεντο μαγειρευμένοι, ζεστοί, ἀχνίζοντες ὄρεξε καὶ νοστιμάδες ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου του καὶ μπαίνει ὁ μάγειρός του, μέσα.

— Σεβασμῶτατε! εἰ θὰ τοὺς κάμουμε ἐκεῖνους; ποὺ μὰς ἔστειλεν ὁ Ἅγιος Κερκύρας...
 — Ἄ, ναί ! Νὰ πάρῃς ἕνα καλὸ μαχαίρι καὶ ἀφοῦ χωρίσῃς τὰ κεφάλια τῶν ἀπὸ τὰ κοτσάνια.....

Μπορορορο ! Διαβολικὸς ὄφρυθος ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸν διάδρομο, ἀπ' ἔσω. — Οἱ καμπούρηδες τρομαγμένοι, πανικόβλητοι, σπρωχόμενοι, ἀλληλοπληθούμενοι, κυλίστηκαν κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα,

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Οι άπατήσεις μου, δοσμένες καθαρές κι έκφραστικές, επιδιορθώθηκαν από τον άνακριτή σε χορακιστική δικαστική γλώσσα κι ύπαγορευθήκανε απ' αυτόν στο γραμματέα του σχεδόν, όπως τες είχα είπει, με όμως παραμορφωμένες κι άρρωστηρισμένες.

Είχα είπει : 1. Ότι οι έκφραζόμενες από με άρχες στην Άπόκρισή μου μπορεί να μην ήταν σύμφωνες με τες άρχες της <Σημερινής> Ανατολικής Ορθόδοξης Έκκλησίας, ώριμένες όμως ήταν σύμφωνες μ' εκείνες της θρησκείας του Χριστού στο Ευαγγέλιο.

2. Ότι προσέτι έκφραζόντάς τες δεν έβρισα τίη <Σημερινή> Ανατολική Ορθόδοξη Έκκλησία, προσκίλεσα το <Σημερινό> Ανατολικό Ορθόδοξο κλήρο και τούς Ορθοδόξους λαούς να ξαναέμβουν ε στη θρησκεία του Χριστού, από την όποιαν τούς έθεωρούσα παρ α σ τ ρ α τ ι ο μ ε ν ο υ σ' αυτό όμως το δικαίωμα χωρίς να βροίση την Έκκλησία (1).

3. Ότι τέλος η κατηγορία πώς έγραψα πράγματα αντίθετα στα χριστά ήθη ήταν μά ήπιθα, εύσημη, άνάγια για κάθε άπατηχη κατηγορία. Τά ήθη μου εκπρόθεσμα είνε παραδειγματικά και θα έσομφοδευτα να τες κατηγορούσιν με με μηηθούδη, άντι να με κατηγορούνη. <Γράψτε τα, είπα, Κε Άνακριτέ> Ο άνακριτής όμως άρνήθηκα να γράψη την τελευταία αυτή άπατηχη, χαρακτηρίζοντας την προσβλητική. Έγώ όμως δίκαια την έκαμα, γιατί σε προσβολή άπαντοΐσα.

Στες 8 του Σεπτεμβρη 1868 πληροφορήθηκα πώς στην Κωνσταντινούπολη, έπειτ' από παραστάσεις του Πατριάρχη, η Τουρκική Κυβέρνηση είχε κατασχέσει 30 αντίτυπα της Άπόκρισής μου, σταλμένα στους συνδρομητές μου Έκαμα τότες διαβήματα στην Τουρκική Κυβέρνηση για να πάρω πίσω τα φύλλα μου, μάταια όμως : ο Πατριάρχης χρησίμενε περισσότερο στο Σουλτάνο, παρά ο Λασκαράτος.

Στες 2 του Οκτωβρη (v. η.) το Συμβούλιο του Πλημμελειοδικείου του Άργυροπόλου ύποστηρίζοντας την κατηγορία της Συνόδου μου έκαμιν γνωστό ότι μ' έχάλασα στο Κακούργιοδικείο. Έκαμα έφεση γι' αυτή την άπόφαση στο Έπρετείο Κεράρας, όπου η έφεσή μου άπορροφήθηκε.

Η άπόφαση της άπορρίψης του Έπρετείου με ξανάστεινε στο Κακούργιοδικείο με τ' ακόλουθα θέματα κατηγορίας :

- 1. Ότι είχα κατακρίνει τες ομοιομορφιάδες.
- 2. Ότι είχα κατακρίνει τά έμπόδια, που βάνουν οι παπάδες στους γάμους.
- 3. Ότι είχα κατακρίνει το μοναχικό βίο.
- 4. Ότι είχα κατακρίνει το ανάστημα, που η Έκκλησία μας όρινη (σ' όλο σχεδόν το άνθρωπινο γένος) την πρώτη Κυριακή της Μεγάλης Σαρακοστής.
- 5. Ότι είχα άρνήθη στους έξομολόγους παπάδες μας τή δύναμη του α λ υ ε ι ν κ α ι δ ε σ μ ε ι ν τ ε ς άμαρτίας.
- 6. Ότι είχα παρακαλέσει το Θεό να γλιτώση τον κόσμο από τούς παπάδες.
- 7. Ότι είχα μιλήσει ενάντια στη λατρεία των εικώνων.
- 8. Ότι είχα άρνήθη τά θαύματα των Αγίων.
- 9. Ότι είχα μιλήσει ενάντια στη λατρεία των άνθρώπων λιψάνων.
- 10. Ότι είχα άρνήθη την παρθεσία των Αγίων κοντά στο θεό.
- 11. Ότι τέλος είχα δηλώσει πώς το Ευαγγέλιο είνε άλλοτιμμένο από τούς άντιγραφείς του μεσαίωνα, ξαναθεωρημένο και φθαρμένο από άλλους ύστερα.

Έτσι το Έπρετείο, σάν γνήμη κόρη της Συνόδου, επιδιόρθωνε κι έλάττανε την κατηγορία, κερδινιάς την σε μερίδες και όρις έντάς την ο έντεκα θέματα, πολύ καθωρημένα, άντι στα τρία ύριστα της Συνόδου ! Ε ό τ υ χ ι σ μ έ ν η Σ ύ ν ο δ ο ς π ο υ β ρ η κ ε ς σ τ ο υ ς δ ι κ α σ τ ε ς σ ο υ σ υ ν ν ε ρ γ ά τ ε ς !

Θά μπορούσες βεβαία να είπη κανείς πώς παρόμοιες κατηγορίες δε φέρουν πολλή τιμή στους έφευρέτες τους. Αυτό όμως λίγο ένδιαφέρει. Σταλμένος λοιπόν τελευταία στο Κακούργιοδικείο, δε μου έμνε άλλο, παρά να σπεφθώ για την ύπερ σπιχή μου. Άμέσως έγράφηκε και δεν ήχη καθόλου σκοπό να με σώση, άλλα να υιοστηρήξη τες άρχες μου, άδιαφορώντας για τή φυλακισή, που μου φρεβρίζαν οι άντιπαλοί μου.

(Ακολουθεί)

Σημ. Λασκάρι, 1) Άν αυτή η έκφραση <Σημερινή> τόσο προσχικά ξανακαμηνί στα θέματα της κατηγορίας, δεν είνε ή βεβαίωση κι ύλογοι πώς είχαν παρακινήσει από τον άρχικο Χριστιανισμό, τί είνε λοιπόν :

ΥΠΟΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Στή συνέχεια του προηγουμένου φύλλου του <Λασκαράτου>, στην τελευταία παράγραφο που γράφη (σ' όλο προσόδικα του τύπου σημερινά) να μην και έδο δεν προσέδωσαν τον τύπο σημερινά.

φeyόντες και ζητούντες άπελιπιστικά, βοήθειαν. Ξαφνισμένος ο Δεσπότης έσηκάθηκε και έτρεξε εν τώ παράθυρο, για να τή συμβάλει ! Κι ή βέβαιε ένα σπήν κερμπούρηδες να φεύγουνε στο δρόμο και να ζητούν βοήθειαν, δείχνοντας κατ' άπάνω, κατά την Μητροπολή, αυτόν τον ίδιον, βλοσυρή, άγριωμένο, έντρομο.

Άπορτώντας φώτιρη τον μάγειρον, που κούτταζε και εκείνος με ύπέλευτα, το σούσουρο όπου γινόταν κάτω : — Τί τρέχει ; Ποιοι είνε αυτοί ; — Ότι <σγάμιοι> Σερβαίμωτατε, του άρχιεπισκόπου της Κερκύρας... Ξύλογοστε !... !!!!!!!!!!!!!

Σταμ. Σταμ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ

(Ό γνωστός νέος ποιητής κ. Τέλλος Άγρης, είχε την καλοσύνη να χαρίσει στο «Μπουκέτο» το κάτω άνεκδοτο ποίημά του).

Όταν στή φύγητα μου τά δυά τ' έχρια σου σταυρώνα, λύτεγα κιό στα μάτια σου τή σκέψη κνηρη, λύτεγα στή ματόφυλλα τή χείλια μου τυπώνα, και το άρλοιο κερλί σου σάν όμο μου λυγρό, τήν ύπαρξή σου άπάνω μου γλυκά σά να διπλώνα.

Έγώ, δέν έζωω, με έχισα, — τ' άκοψ ; — να τόν φοβάμαι τον σκοτεινό, που άντίμας μας ζηγόνει, τόν Κυρό : μακρονά απ' τόν άφανέρωτον έχθρό, πές ποδ' να πάμε ; — γιατί όλα, όσα φυλάει, μαζ' να οθούν τά καρτεϊώ... — Ω Άγάπη, κάλλιο, να ποτή το πέρασμό του κάμε !

Κ' εσύ, τήν τριδίπλη άγκυλιά δε θέλω να σαλεύης, άς φρεΐξη μόνο από κρηφούς τ' άχλι σου λημύνης. Τή μεσημένη, λιποστή χαρά μη φραμμάκης, με τύνει και μ' άψησους παλμούς, με διαταγμούς : κ'έντε δια μάτια, κ' άνεμος και σάχη, — ά ! μήν πιστεύης

Μόνο το χέος τ' άγόσταγο, τ' άκοψ που έχει καρτέρι, παντοινά απ' τή σκέψη μας ζητώτας μοισαία ; Σύντομες ώρες ! σίτε πιά (μπορεί ποτέ ! ποιος έξρει !) να τή ξανατηρή ή άγάπη μας τή θεία σας ζεσταία, τ' όλέθριο μέσα μας σή βγή της χερμωιάς τ' άστέρη ;

Τέλλος Άγρης

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κ' ετσι, πάει, που λές, άγάπη μου, το καλοκαίρι... Κάθε ώρασι στην ύμωροσύ του άλλου θινιάστηνε, για να μη το φτώση το χλωμό φθινόπωρο, κι' άπέκει ο βαρύς χειμώνας το χλωμάσιο. ...Κι' ετσι, πάει, που λές, άγάπη μου, το καλοκαίρι...

Κι' εγώ ποίχη με καλή καρδιά, και τήν άνοιξα το καλοκαίρι, σάν λουλούδι διλόδοχο, δε βοήχη δικό μου ταίρι... Κι' ετσι, πάει, που λές, άγάπη μου το καλοκαίρι...

Και τώρα το κρύο το φθινόπωρο, που δια τήρθε νυσταγμένα, — τι κι' άν τή μαρφή δίνεταί ; — φτάνει πούνη άδελφομύνη, και ξανά τήν έλληρ άνοιξη θά βρεθούδη άγαπημένα...

Μά έμένα που με μαρζώσος το γλυκό το καλοκαίρι, μισ' στή μέση τώρα, μισ' στα σάρβανα, τί άλλο μπορεί να με γλυκύνει, παρά ένα ; έπος, που νυσταγισα τώρα, που ο χειμώνας φτάνει...

Κ' ετσι, πάει, που λές, άγάπη μου, το καλοκαίρι...

Χριστός Γερρωζιννης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Έπειδή πολλοί φίλοι μας έρωτούν δια τί βιβλία της Βιβλιοθήκης μας δέν πωλούνται δια των βιβλιοπωλείων, γνοιρίζομεν εις αυτούς ότι αι έκδόσεις μας άποτελούν μνηστιανον παράγραμμα του περιοδικού και έκδίδονται άποκλειστικώς δια τούς φίλους του οι ό οποίοι δύνανται να τας προμηθεύονται εκ των Γραφείων μας.

ΘΑΥΜΑ! ΚΑΤΑΠΛΗΘΗΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» λίαν προσεχώς θ' άφρηθούδη τά συγμνητικώτα και πλέον χαρακτηριστικά έπιστοδια της ζωής των οι γνωστότεροι Έλληνες πολιτικοί, δημοσιογράφοι, λόγιοι, ζωγράφοι, γλύπται, ήθοποιοί, καθηγητάι του Πανεπιστημίου, στρατηγοί, κυρία του κόσμου, φερμίστριαται...

Καθένας του, και από ένα ή δυο συγμνημικά, τραγικά, παράδοξα, κωμικά, άστία έκπαιδιό τους.

Οι κ. κ. Παύλος Κωνσταντίνος, Γ. Καφαντάρης, Άθ. Εβταζής, Ν. Καλογερόπουλος, Χαρ. Βοζίκης, Λοκκ. Κ. Ρούφρος, Σ. Στάης, Σπ. Πάτοης, Σπ. Μερκούρης, Νικ. Δελίδης, Άλ. Παπαρυσσιανού, Θ. Σοφοδίδης, Γ. Παπαδόπου, Στεφ. Σκουλοδύτης, Γεωργ. Χατζηδάκης, Καρολίδης, Άντ. Χρηστομάνος, Λ. Ψοφο, Κ. Παλαμάς, Γ. Γουπάρης, Γ. Λουίζης, Μ. Μαλακάσης, Α. Παροφάος, Ο. Βελιαντίνης, Γρ. Σπινόπουλος, Άημ. Καμπούρογλου, Σπ. Μελάς, Γημ. Μωραϊτίνης, Παντ. Χούρ, Γ. Βλάσος, Γ. Πόπ, Άλεξ. Φυλαδέφους, Άημ. Βάκης, Χριστ. Νέζος, Μήτσος Μυράτ, Α. Μητροπούλος, Μαρ. Βιθβόγλης, Διον. Λαυράγκας, Ι. Ίακωβίδης, Ν. Άντράς, Κ. Μαλέσης και αι κ. κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, Κυβελή Θεοδωρίδου, Άρετιμς Κυπαρισίου, και άλλοι και άλλοι θά σάς άφρηθούδη και τι χαρακτηριστικά, το ενδιαφέρον, τή ύμωροφο, ένα άνέκδοτο τους, το πιο ενδιαφέρον...